

LATVIJAS REPUBLIKAS SATVERSMES TIESA

LĒMUMS PAR TIESVEDĪBAS IZBEIGŠANU LIETĀ Nr. 2016-09-01

Rīgā

2017. gada 18. janvārī

Latvijas Republikas Satversmes tiesa šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētājs Aldis Laviņš, tiesneši Kaspars Balodis, Gunārs Kusiņš, Uldis Ķinis, Sanita Osipova un Ineta Ziemele,

pēc pieteikuma, kuru iesnieguši divdesmit 12. Saeimas deputāti: Inga Bite, Nellija Kleinberga, Andrejs Klementjevs, Mārtiņš Bondars, Gunārs Kūtris, Jānis Ruks, Inguna Sudraba, Aleksandrs Jakimovs, Jānis Ādamsons, Zenta Tretjaka, Juris Viļums, Igors Zujevs, Silvija Šimfa, Arvīds Platpers, Aivars Meija, Jānis Urbanovičs, Mārtiņš Šics, Boriss Čilevičs, Mihails Zemļinskis un Dainis Liepiņš (turpmāk – Pieteikuma iesniedzējs),

pamatojoties uz Latvijas Republikas Satversmes 85. pantu un Satversmes tiesas likuma 16. panta 1. punktu, 17. panta pirmās daļas 3. punktu un 28.¹ pantu, rakstveida procesā 2017. gada 4. janvāra tiesas sēdē izskatīja lietu

„Par Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 32. panta pirmās daļas vārda „internetā” atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 100. pantam”.

Satversmes tiesa konstatēja:

1. Saeima 2012. gada 29. novembrī pieņēma Priekšvēlēšanu aģitācijas likumu, kas stājās spēkā 2013. gada 1. janvārī.

Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 32. panta pirmā daļa redakcijā, kas stājās spēkā 2013. gada 1. janvārī, noteica:

„(1) Vēlēšanu dienā, kā arī dienu pirms vēlēšanu dienas priekšvēlēšanu aģitācijas materiālu izvietošana elektroniskā plašsaziņas līdzekļa radio programmās un raidījumos, publiskās lietošanas ārtelpās un iekštelpās, preses izdevumos, internetā un šā likuma 25. pantā minētajās institūcijās un kapitālsabiedrībās ir aizliegta, izņemot šā likuma 14., 17. un 19. pantā minēto tādu paziņojumu (sludinājumu) izvietošana, kuri informē par politiskās partijas, politisko partiju apvienības, vēlētāju apvienības vai deputāta kandidāta tikšanos ar vēlētajiem.”

Ar 2016. gada 16. jūnija likumu „Grozījumi Priekšvēlēšanu aģitācijas likumā”, kas stājās spēkā 2016. gada 15. jūlijā, (turpmāk – 2016. gada 16. jūnija Grozījumi) citstarp grozīta arī Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 32. panta pirmā daļa. Kopš minēto grozījumu spēkā stāšanās dienas Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 32. panta pirmā daļa ir spēkā šādā redakcijā:

„(1) Vēlēšanu dienā, kā arī dienu pirms vēlēšanu dienas priekšvēlēšanu aģitācijas materiālu izvietošana elektroniskā plašsaziņas līdzekļa radio programmās un raidījumos, publiskās lietošanas ārtelpās un iekštelpās, preses izdevumos un šā likuma 25. pantā minētajās institūcijās un kapitālsabiedrībās, kā arī aģitācijas kā maksas pakalpojuma veikšana publisko elektronisko sakaru tīklos, tai skaitā internetā (neattiecinot to uz politisko partiju un to apvienību mājaslapām internetā) ir aizliegta, izņemot šā likuma 14., 17. un 19. pantā minēto tādu paziņojumu (sludinājumu) izvietošana, kuri informē par politiskās partijas, politisko partiju apvienības, vēlētāju apvienības vai deputāta kandidāta tikšanos ar vēlētajiem.”

2. Pieteikuma iesniedzējs uzskata, ka Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 32. panta pirmā daļa (redakcijā, kas bija spēkā no 2013. gada 1. janvāra līdz 2016. gada 14. jūlijam), ciktāl tā ietver jēdzienu „internets”, (turpmāk – apstrīdētā norma) neatbilst Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 100. pantam.

Apstrīdētajā normā esot ietverts aizliegums vēlēšanu dienā, kā arī dienu pirms vēlēšanu dienas izvietot priekšvēlēšanu aģitācijas materiālus internetā. Savukārt Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Kodekss) 204.² panta pirmā

daļa paredzot administratīvo atbildību par likumā noteiktās priekšvēlēšanu aģitācijas kārtības pārkāpšanu. Tehnoloģijām strauji attīstoties, jēdziena „internets” saturs esot ievērojami mainījies. Neesot pieļaujams personu sodīt par to, ka persona, izmantojot interneta vidē pieejamās tehnoloģijas, no sava privātā telefona vai datora vienai vai vairākām citām personām nosūta elektroniskā pasta vēstuli, īsziņu, piezvana vai lieto citus privātus interneta resursus saziņai ar domubiedriem. Apstrīdētajā normā esot ietverts nesamērīgi plašs Satversmes 100. pantā noteikto tiesību uz vārda brīvību ierobežojums.

Apstrīdētā norma esot pieņemta Satversmē un Saeimas kārtības rullī noteiktajā kārtībā, tomēr tā neesot skaidra. Persona nevarot paredzēt, kā tiks interpretēts jēdziens „internets” – vai ar to tikšot saprasta vienīgi priekšvēlēšanu aģitācijas materiālu izvietošana ziņu portālos vai arī materiālu izvietošana sociālajos tīklos, vai, piemēram, to iekļaušana personīgajā sarakstē interneta vidē. Tādējādi apstrīdētajā normā ietvertais pamattiesību ierobežojums neesot noteikts ar likumu. Turklāt ierobežojuma leģitīmo mērķi varot sasniegt ar personas tiesības mazāk ierobežojošiem līdzekļiem, piemēram, apstrīdētajā normā precīzāk formulējot jēdzienu „internets”.

Papildu paskaidrojumos Satversmes tiesai Pieteikuma iesniedzēja pilnvarotā pārstāve Saeimas deputāte I. Bite norāda, ka ar 2016. gada 16. jūnija Grozījumiem ievērojami sašaurināts jēdziena „internets” tvērums un esot novērsti trūkumi, kuru dēļ Pieteikuma iesniedzējs vērsies Satversmes tiesā.

3. Institūcija, kas izdevusi apstrīdēto aktu, – Saeima – lūdz Satversmes tiesu izbeigt tiesvedību lietā, pamatojoties uz Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmās daļas 2. punktu.

Saeima atbildes rakstā informēja Satversmes tiesu par 2016. gada 16. jūnija Grozījumu pieņemšanu. Tie ievērojami sašaurinot jēdziena „internets” tvērumu un precīzāk nosakot darbības, kuras vēlēšanu dienā un dienu pirms vēlēšanu dienas ir aizliegtas. Turpmāk vēlēšanu dienā un dienu pirms vēlēšanu dienas internetā būšot aizliegts veikt vienīgi maksas aģitāciju, piemēram, izvietojot apmaksātu reklāmu, izsūtīt elektroniskā pasta „mēstules” nenoteiktam adresātu skaitam u.tml. Savukārt

privāta sarakste, paziņojumu izvietošana politisko partiju vai to apvienību mājaslapās internetā un citas līdzīgas darbības būšot nepārprotami atļautas.

Tādējādi apstrīdētā norma esot zaudējusi spēku un ar 2016. gada 16. jūnija Grozījumiem esot novērsti Pieteikuma iesniedzēja norādītie trūkumi. Tā kā lieta ierosināta pēc abstraktās kontroles subjekta pieteikuma, nepastāvot arī citi iemesli, kuru dēļ lietu būtu nepieciešams izskatīt pēc būtības.

4. Pieaicinātā persona – Tieslietu ministrija – uzskata, ka tiesvedība lietā būtu izbeidzama.

Ar 2016. gada 16. jūnija Grozījumiem likumdevējs Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 32. panta pirmajā daļā esot noteicis divus izņēmumus priekšvēlēšanu aģitācijas materiālu izvietošana internetā vēlēšanu dienā, kā arī dienu pirms vēlēšanu dienas. Pirmkārt, aizliegums izvietot internetā aģitācijas materiālus vairs neesot attiecināms uz politisko partiju un to apvienību mājaslapām. Otrkārt, aizliegta esot tikai aģitācijas kā maksas pakalpojuma veikšana publisko elektronisko sakaru tīklos, tostarp internetā, bet personas rīcības brīvība tās privātajā elektroniskajā pastā vai sociālo tīklu profilā (kontā) netiekot ietekmēta.

Tādējādi likumdevējs esot pilnībā novērsis Pieteikuma iesniedzēja norādītās problēmas. Konkrētajā gadījumā nodibinātās tiesiskās attiecības neesot tik sociāli nozīmīgas, lai izskatāmajā lietā vērtētu spēku zaudējušas normas konstitucionalitāti. Līdz ar to vairs neesot saskatāma nepieciešamība turpināt lietas izskatīšanu un tiesvedība lietā būtu izbeidzama.

5. Pieaicinātā persona – Latvijas Republikas tiesībsargs (turpmāk – Tiesībsargs) – uzskata, ka ar 2016. gada 16. jūnija Grozījumiem ir novērsts nesamērīgais Satversmes 100. pantā personai noteikto tiesību ierobežojums.

6. Pieaicinātā persona – Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (turpmāk – Birojs) – norāda, ka ne visa informācija, kas priekšvēlēšanu periodā tiek izplatīta par deputātu kandidātiem, politiskajām partijām un to apvienībām, ir uzskatāma par priekšvēlēšanu aģitāciju.

Priekšvēlēšanu aģitācija esot tādas informācijas izplatīšana par deputātu kandidātiem, politiskajām partijām un to apvienībām, kuras mērķis ir mudināt vēlētājus balsot par vai pret konkrētiem kandidātiem (kandidātu sarakstiem). Lai informācijas izplatīšanu atzītu par priekšvēlēšanu aģitācijas veikšanu, esot kopsakarā jāvērtē attiecīgās informācijas saturs, tās izplatīšanas mērķis un apmaksas fakts (finansēšanas avoti). Priekšvēlēšanu aģitācijas apmaksa nozīmējot to, ka aģitācijas veicējs jeb pasūtītājs veic samaksu par aģitāciju vai tiek atsvabināts no samaksas pienākuma.

Ar 2016. gada 16. jūnija Grozījumiem esot samazināta iespēja vēlēšanu dienā, kā arī dienu pirms vēlēšanu dienas veikt apmaksātu priekšvēlēšanu aģitāciju, un tādā veidā esot radīti vienlīdzīgāki apstākļi politiskajām partijām un to apvienībām neatkarīgi no tām pieejamā finansējuma apmēra. Minētajos grozījumos noteiktais atbilstot Biroja iepriekšējai praksei – vērtēt priekšvēlēšanu periodā internetā ievietotos materiālus kopsakarā ar to apmaksas faktu.

Biroja kompetencē neesot priekšvēlēšanu aģitācijas materiālu izvietojuma kārtības ievērošanas kontrole, ja tā nav saistīta ar priekšvēlēšanu aģitācijas finanšu pārkāpumiem. Tāpēc Birojs līdz šim neesot konstatējis apstrīdētajā normā noteikto ierobežojumu pārkāpumus.

7. Pieaicinātā persona – biedrība „Latvijas Interneta asociācija” – norāda uz jēdziena „internets” definīciju, kā arī tā ikdienišķo nozīmi.

Internets esot publiski pieejama vispasaules savstarpēji saslēgtu datortīklu sistēma, kas pārsūta datus, izmantojot interneta protokolu. Savukārt vispasaules jeb globālais tīmeklis esot savienotu hiperteksta dokumentu sistēma, kurai piekļūst, izmantojot internetu. Ar interneta pārlūkprogrammu starpniecību esot iespējams apskatīt tīmekļa lapas, kurās ir teksts, attēli, video un citi multimediju dokumenti.

Ikdienā ar jēdzienu „internets” tiekot saprasts: 1) elektronisko sakaru pakalpojums (vadu, bezvadu, mobilais), kas nodrošina iespēju piekļūt globālajam tīmeklim ar datoru, viedtālruni vai planšetdatoru; 2) medijs jeb digitālais saturs, kas nodrošina iespēju piekļūt dažāda veida informācijai, kura izvietota interneta vidē; 3) tiešsaistes rīks informācijas apmaiņai, kas nodrošina iespēju sūtīt un publicēt dažāda

veida informāciju, dalīties ar to, kā arī izmantot pakalpojumus, kas pieejami interneta vidē. Ar interneta starpniecību informāciju esot iespējams izvietot (izplatīt) vairākos veidos: tīmekļvietnēs, elektroniskajā pastā, ziņojumapmaiņas platformās, kā arī tiešsaistes sociālo tīklu jeb sociālo mediju profilos, tostarp arī ar straumēšanu tiešraidē.

8. Pieaicinātā persona – biedrības „Sabiedriskās politikas centrs PROVIDUS” pētniece Mg. iur. Iveta Kažoka – uzskata, ka apstrīdēto normu iespējams interpretēt gan tā, lai netiktu aizskartas tiesības uz vārda brīvību, gan arī tā, ka šāds aizskārums varētu rasties.

Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 32. panta pirmajā daļā esot noteikts tā saucamais pārdomu periods jeb laiks bez politiskajām reklāmām vēlēšanu dienā, kā arī dienā pirms vēlēšanām. Tas ieviests, lai īsi pirms vēlēšanām radītu no aģitācijas tīru telpu un vēlētājam būtu iespēja pieņemt pārdomātu lēmumu. Ar „pārdomu periodu” saistītā aizlieguma centrālais objekts esot apmaksāta priekšvēlēšanu reklāma (reklāmas klipi televīzijā un apmaksātie laukumi internetā, preses izdevumos vai vides reklāmās).

Jau „pārdomu perioda” regulējuma ieviešanas laikā piedāvātā tiesību normas redakcija neesot bijusi skaidra, jo ar to bijis iespējams saprast gan tikai politiskās reklāmas aizliegumu, gan jebkuras ar deputātu kandidātiem un kandidātu sarakstiem saistītas informācijas publicēšanas aizliegumu. Ja kontrolējošās iestādes apstrīdētajā normā ietverto regulējumu interpretējušas plašāk par apmaksātās politiskās reklāmas aizliegumu, tām esot bijis pienākums sniegt skaidrojošas vadlīnijas šīs normas piemērošanai. Pretējā gadījumā apstrīdētās normas adresātiem esot bijis teju vai neiespējami prognozēt, vai viņu rīcība būs atbilstoša šīs normas plašajam formulējumam. Tomēr esot bijis iespējams apstrīdēto normu interpretēt arī tādējādi, ka tā vēlēšanu dienā un dienā pirms vēlēšanām aizliedz izvietot internetā vienīgi apmaksātu politisko reklāmu.

Satversmes tiesa secināja:

9. Saeima ir lūgusi izbeigt tiesvedību lietā, pamatojoties uz Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmās daļas 2. punktu, jo apstrīdētā norma ir zaudējusi spēku. Pieteikuma iesniedzēja pilnvarotā pārstāve norādījusi, ka ar 2016. gada 16. jūnija

Grozījumiem ir novērsti tie apstrīdētās normas trūkumi, kuru dēļ Pieteikuma iesniedzējs vērsies Satversmes tiesā (*sk. lietas materiālu 2. sēj. 56. lp.*). Arī vairākas lietā pieaicinātās personas norāda, ka tiesvedība izskatāmajā lietā ir izbeidzama (*sk. Tieslietu ministrijas un Tiesībsarga viedokli lietas materiālu 2. sēj. 51. un 55. lp.*).

Satversmes tiesas praksē ir vairākkārt atzīts, ka argumentus, kas pamato tiesvedības izbeigšanu lietā, Satversmes tiesa izvērtē pirms apstrīdēto normu konstitucionalitātes izvērtēšanas pēc būtības (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2016. gada 27. jūnija sprieduma lietā Nr. 2015-22-01 12. punktu*).

10. Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmās daļas 2. punkts noteic, ka tiesvedību lietā var izbeigt līdz sprieduma pasludināšanai ar Satversmes tiesas lēmumu, ja apstrīdētā tiesību norma ir zaudējusi spēku.

Interpretējot Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmās daļas 2. punktu, jāņem vērā, ka šī norma ir vērsta uz to, lai nodrošinātu Satversmes tiesas procesa ekonomiju un Satversmes tiesai nebūtu jātaisa spriedums lietās, kurās strīds vairs nepastāv (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2008. gada 12. februāra sprieduma lietā Nr. 2007-15-01 4. punktu*). Izlemjot jautājumu par tiesvedības izbeigšanu lietā, izšķirošais apstāklis ir tas, vai apstrīdētā norma ir zaudējusi savu spēku (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2016. gada 18. aprīļa lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2015-15-01 5. punktu*). Tomēr Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmajā daļā noteiktais dod Satversmes tiesai tiesības izbeigt lietu, bet neparedz pienākumu to darīt (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2013. gada 12. februāra lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2012-11-01 8.1. punktu*).

Tādējādi, lai uz Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmās daļas 2. punkta pamata lemtu par tiesvedības izbeigšanu, Satversmes tiesai jānoskaidro: 1) vai apstrīdētā norma ir zaudējusi spēku un 2) vai nepastāv apstākļi, kas prasa tiesvedību turpināt (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2014. gada 3. aprīļa lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2013-11-01 10. punktu*).

11. Lai secinātu, ka apstrīdētā norma ir zaudējusi spēku, nepietiek ar konstatējumu, ka no regulējuma ir izslēgts apstrīdētās normas teksts. Satversmes tiesai ir jānoskaidro

veikto grozījumu apjoms (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2015. gada 11. marta lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2014-33-01 7. punktu*).

Saskaņā ar Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 1. panta 3. punktu priekšvēlēšanu aģitācija ir politiskās partijas, politisko partiju apvienības, vēlētāju apvienības vai deputāta kandidāta reklamēšana plašsaziņas līdzekļos vai citādā veidā, ja tā satur tiešu vai netiešu aicinājumu balsot par vai pret kādu politisko partiju, politisko partiju apvienību, vēlētāju apvienību vai deputāta kandidātu. Savukārt Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 32. pantā ir noteikti aizliegumi priekšvēlēšanu aģitācijas materiālu izvietošanai konkrētā laikā un vietā.

Pieteikumā ir apstrīdēts Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 32. panta pirmās daļas regulējums, kas aizliedza priekšvēlēšanu aģitācijas materiālu izvietošanu internetā vēlēšanu dienā, kā arī dienu pirms vēlēšanu dienas. Pieteikuma iesniedzējs apšaubīja, vai šāds regulējums ir pietiekami skaidrs, jo tajā nebija konkretizēts, vai ir aizliegta jebkāda veida priekšvēlēšanu aģitācija internetā vai tikai tāda aģitācija, kas tiek veikta par maksu.

Ar 2016. gada 16. jūnija Grozījumiem likumdevējs Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 32. panta pirmajā daļā ir noteicis, ka vēlēšanu dienā, kā arī dienu pirms vēlēšanu dienas ir aizliegta priekšvēlēšanu aģitācijas kā maksas pakalpojuma veikšana publisko elektronisko sakaru tīklos, tostarp internetā. Likumdevējs ir paredzējis arī izņēmumu no minētā aizlieguma, to neattiecinot uz politisko partiju un politisko partiju apvienību mājaslapām internetā. 2016. gada 16. jūnija Grozījumi tika pieņemti ar mērķi precizēt apstrīdētajā normā lietoto jēdzienu „internets” un atrisināt tieši ar izskatāmās lietas ierosināšanu aktualizēto jautājumu (*sk. 12. Saeimas Valsts pārvaldes un pašvaldības komisijas 2016. gada 7. jūnija sēdes protokolu Nr.122 lietas materiālu 2. sēj. 2. lp.*).

Līdz ar to kopš 2016. gada 16. jūnija Grozījumu spēkā stāšanās Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 32. panta pirmā daļa *expressis verbis* noteic, ka vēlēšanu dienā, kā arī dienu pirms vēlēšanu dienas ir aizliegta tikai tāda priekšvēlēšanu aģitācija internetā, kas tiek veikta kā maksas pakalpojums.

12. Noskaidrojot, vai nepastāv apstākļi, kas prasa tiesvedību turpināt, Satversmes tiesa galvenokārt vērtē, vai tas, ka apstrīdētā norma zaudējusi spēku, ir pietiekams pamats uzskatīt, ka ir novērstas visas negatīvās sekas, kuras personai radušās sakarā ar šo normu (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2016. gada 12. septembra lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2015-23-01 9. punktu*). Satversmes tiesas spriedums var būt vienīgais tiesiskais ceļš, kādā iespējams novērst personas pamattiesību aizskārumu, īpaši gadījumos, kad lieta ierosināta pēc konstitucionālās sūdzības (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2008. gada 12. februāra sprieduma lietā Nr. 2007-15-01 4. punktu*).

Izskatāmā lieta ir ierosināta pēc divdesmit Saeimas deputātu pieteikuma. Pēc šāda pieteikuma ir veicama normu abstraktā kontrole (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2013. gada 13. februāra sprieduma lietā Nr. 2012-12-01 10. punktu*).

Pieteikumā lūgts atzīt apstrīdēto normu par spēkā neesošu no tās pieņemšanas brīža, tomēr Pieteikuma iesniedzējs nav pamatojis šo lūgumu. Ja pieteikuma iesniedzējs – ne mazāk kā divdesmit Saeimas deputāti – izsaka lūgumu piešķirt Satversmes tiesas spriedumam atpakaļvērstu spēku, šāds lūgums ir attiecīgi jāpamato (*sal.: Satversmes tiesas 2005. gada 14. septembra sprieduma lietā Nr. 2005-02-0106 20. punkts*). Savukārt Pieteikuma iesniedzēja papildu paskaidrojumos, kas Satversmes tiesai tika iesniegti pēc 2016. gada 16. jūnija Grozījumu spēkā stāšanās, norādīts, ka nepastāv tādi apstākļi, kuru dēļ tiesvedība lietā būtu turpināma (*sk. lietas materiālu 2. sēj. 56. lp.*).

Pieteikuma iesniedzēja sniegtais juridiskais pamatojums tam, ka apstrīdētā norma, iespējams, neatbilst Satversmei, tika balstīts uz pieņēmumu, ka jēdziens „internets” apstrīdētajā normā ir definēts pārāk plaši. Likumdevējs pēc tam, kad Satversmes tiesā tika ierosināta izskatāmā lieta, Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 32. panta pirmajā daļā ir tieši noteicis, kāda veida aģitāciju internetā vēlēšanu dienā, kā arī dienu pirms vēlēšanu dienas veikt ir aizliegts (*sk. šā lēmuma 11. punktu*). Tāpēc Pieteikuma iesniedzējs papildu paskaidrojumos Satversmes tiesai ir norādījis, ka strīds izskatāmajā lietā vairs nepastāv (*sk. lietas materiālu 2. sēj. 56. lp.*). Satversmes tiesa ir atzinusi: ja strīds lietā vairs nepastāv, zūd Satversmes tiesas procesa jēga (*sk. Satversmes tiesas 2005. gada 23. maija lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā*

Nr. 2005-01-01 6. punktu). Tādējādi izskatāmajā lietā nepastāv arī apstākļi, kas prasītu tiesvedību turpināt.

Līdz ar to tiesvedība lietā ir izbeidzama.

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmās daļas 2. punktu, Satversmes tiesa

nolēma:

izbeigt tiesvedību lietā Nr. 2016-09-01 „Par Priekšvēlēšanu aģitācijas likuma 32. panta pirmās daļas vārda „internetā” atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 100. pantam”.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs

A. Laviņš